

LÁ THƯ MỤC VỤ

Hôm Thứ Năm 11 tháng 7, tôi được bước chân vào trại tam giam Yongah Hill (cách Northam 5 cây số) để dâng Thánh Lễ cho hơn 90 anh em Công Giáo vừa vượt biên từ Việt Nam đến Úc, tất cả đều thuộc các giáo phận miền Bắc, tuổi độ chừng từ 20 đến 40. Tôi đến trại lúc 9 giờ 15, sau khi làm mọi thủ tục về an ninh, tôi được dẫn vào nơi sẽ dâng lễ ngang qua một sân vận động thật lớn có mái che, lúc ấy các anh em đang tập thể dục với đủ loại dụng cụ còn nhiều hơn phòng tập Gym ở Mirrabooka. Lúc còn ở Sydney tôi đã nhiều lần vào thăm các nhà tù, nhưng đây là lần đầu tiên sau hơn 10 năm tôi mới có dịp vào một trại tam giam ở W.A. Và hôm Thứ Năm 18 tháng 7 vừa qua, tôi lại dâng Thánh Lễ cho các anh em đó, lần này có thêm một nhóm anh em công giáo Srilanca cùng tham dự, chắc chắn là họ không hiểu gì, chỉ sốt mền hiệp thông và rước lễ.

Theo lời ông Brian Huntley, một nhân viên của Bộ Di Trú, tôi được biết các anh em ấy không phải lao động gì cả, mà được rảnh rỗi suốt ngày để học Anh Văn, học Văn Hoá Úc, học nấu ăn, học nghề, học khiêu vũ...và rèn luyện thân thể khỏe mạnh. Tất cả những sinh hoạt ấy chẳng những miễn phí mà mỗi người còn được tặng thưởng vài Úc Kim để giải lao ! Trong khi chờ đợi cứu xét, cho dù có được Bộ Di Trú chấp nhận hay không, mỗi anh em đều được chuẩn bị hội nhập vào một đất nước mới mà không cảm thấy bơ vơ lạc lõng. Trên đường lái xe trở về Perth, tôi có dịp so sánh kiếp tù của chính tôi ở Việt Nam với những gì tôi mới nghe thấy, nhiều lần tôi muốn rót nước mắt xót xa cho thân phận quá ư bợt bèo của những tù nhân trên quê hương mình.

Các trại giam ở những nước Tư Bản Dân Chủ là những gánh nặng trên đôi vai đóng thuế của từng công dân, chính phủ tốn rất nhiều tiền để cho người tù sống xứng với nhân phẩm và để giúp tù nhân hoàn lương. Còn người tù ở Việt Nam sau năm 1975, tất cả đều phải làm việc cực khổ 8 tiếng mỗi ngày với khẩu phần vừa đủ để không chết đói, đúng ý nghĩa hai chữ ‘khổ sai’, và trên thực tế, các trại tù đã trở thành những cỗ máy nghiền nát rất nhiều sinh mạng. Lao động không hề là vinh quang như họ tuyên truyền mà một hình phạt hầu biến con người thành một cái máy hoạt động theo điều kiện hoá của Pavlov không hơn không kém. Lao động quá mệt nhọc, tối về còn phải bình bầu, kiểm điểm, khiến người tù, vừa đói lại vừa mệt nên không còn thời giờ để suy nghĩ, mà khi chấm dứt suy tư thì có còn là người nữa không ? Không ! Chỉ là một cái xác mà thôi !

Vladimir Ilich Ulyanov với bí danh hoạt động là Lenin, ông tổ của cách mạng Tháng Mười ở Nga, kẻ đã lật một trang sử mới cho nhân loại, tiếc rằng đó lại là một trang sử thấm đầy máu và nước mắt. Sau khi cướp được chính quyền, Lenin đã không ngần ngại tuyên bố về chính sách đối với các tù nhân rằng : “Các đồng chí hãy cho chúng ăn thật ít và làm thật nhiều để chúng không còn đầu óc chống đối, và cuối cùng chúng sẽ gặp nhau ở nấm mồ vĩ đại nhất là Sibérie”. Thật ra không ai trên trần gian này phủ nhận giá trị của việc làm nhất là việc làm ấy bắt nguồn từ động cơ yêu mến. Bất kỳ ai cũng vậy, hễ yêu người nào thì cảm thấy thôi thúc phải làm cái gì cho người mình yêu. Nhưng sự lẫn lộn về ưu tiên sẽ khiến nhiều người đánh mất hạnh phúc. Bởi yêu thương mà lao nhọc thì tốt quá, nhưng vì mãi mê lao nhọc mà đánh mất yêu thương thì sai lầm!

Thiên Chúa không yêu thương con người bằng cách từ trên cao Ngài nhìn xuống rồi thò tay kéo con người lên. Mà Thiên Chúa xuống thế làm người như con người để cùng ở với con người. Đó là mẫu nhiệm tình yêu, yêu nhau là ở cùng với nhau. Hãy nhớ lại câu sứ thần căn dặn Giuse: “Đặt tên con trẻ là Emmanuel ” Nghĩa là Thiên Chúa ở cùng. Trong tình yêu, không cứ là phải “làm cái gì đó cho người yêu”, mà chính là phải “ở cùng với người yêu”. Thật ra, “ở cùng” không phải là không “làm gì”, mà “ở cùng” chính là sự hiện hữu trọn vẹn nhất và là món quà quý báu nhất vì đã cho chính mình. Lời chúc “*Chúa ở cùng anh chị em*” được lặp lại 4 lần trong Thánh Lễ. Thiên Chúa đã **ở cùng** con người, đó là chiều sâu khó nhất mà cũng đẹp nhất của tình yêu. Trở nên cùng một thân phận mới hiểu nhau, hiểu nhau mới thương nhau, nên **thương** bao giờ cũng **ở cùng**.

Kết thúc bài Tin Mừng Chúa Nhật này, Chúa Giêsu trả lời yêu cầu của Mác-Ta như sau : “Mác-Ta, con lo lắng nhiều chuyện quá ! Chỉ có một chuyện cần thiết mà thôi, và Maria đã chọn phần tốt nhất”. Chúa đề cao sự lựa chọn của Maria, vì cô đã chọn điều tốt nhất, còn Mác-Ta cũng chọn điều tốt, nhưng không phải tốt nhất. Chúa Giêsu không bảo chúng ta không cần làm việc, nhưng Ngài muốn chỉ cho chúng ta điều nào tốt nhất để lựa chọn. Hãy tự xét lương tâm xem mỗi ngày chúng ta có bao nhiêu thời giờ dành cho Chúa và bao nhiêu giờ lo lắng cho cuộc sống hằng ngày. Hãy nhìn lại cuộc sống trong gia đình, vợ chồng có “ở cùng nhau” không? Hay vì công ăn việc làm mà “không còn ở cùng nhau” nữa? Nhất là xin Chúa giúp chúng ta ý thức sự cao quý của lời chúc “Chúa ở cùng anh chị em” khi tham dự Thánh Lễ và đáp lại cách sốt mền hơn.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

